

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

အိုလက်ဆီယာ

OLESYA

by ALEKSANDR LVANOVIC

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

ဤဝတ္ထုသည် ရုရှားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။
“အိုလက်ဆီယာ”အမည်ရှိ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ အလှနှင့်
ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ သူ့အလှ၊ သူ့ဘဝနှင့်
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို တည်မှီ၍ ဥစ္စာစောင့်မလေးတစ်ဦး၏ အလှမျိုး
ပိုင်ဆိုင်သူဟု တင်စားခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း
အိုလက်ဆီယာသည် ရုပ်လှသလောက်ဘဝလှသူ မဟုတ်ပါ။

အိုလက်ဆီယာအား သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က အောက်တန်းစားဟု
သတ်မှတ်သည်။ ။ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ယူဆကြသည်။ ။ မည်သူမှ ဆေးဖော်
ကြောဖက် မလုပ်ကြ။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အိုလက်ဆီယာသည်
ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ ။ သူ့ဘဝသည်
“ကင်မီလီ”ဝတ္ထုမှ “ဖာဂရက်ဂေါတီးယား”၏ ဘဝနှင့်
ဆင်သလိုလိုရှိသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ။

၁။ Olesya-Olessiya

၂။ Camillee

(၂)

အိုလက်ဆီယာ၏ ဖန်တီးရှင်မှာ ရုရှားစာရေးဆရာကြီး “အလက်ဇင်ဒါကူပရင်”ဖြစ်သည် ။ အလက်ဇင်ဒါကူပရင်ကို ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် နာရောဗီချာတာ အမည်ရှိ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည် ။ သူ့ဖခင်သည် ဝင်ငွေ အသင့်အတင့်ရှိသော အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ကူပရင် တစ်နှစ်သားခန့်တွင် သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်သဖြင့် သူတို့ မိသားစု ဆင်းရဲဒုက္ခများ နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည် ။

မော်စကိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီးနောက် ကူပရင်
အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် စီးပွားရေး ကျပ်တည်းမှုကြောင့် သူ့မိခင်က
သူ့အား မိဘမဲ့ကလေးများကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့သည် ။
နောက်သုံးနှစ်မျှအကြာတွင် ကူပရင်သည် ထိုခေတ် ထိုအချိန်က
တည်ရှိခဲ့သော စစ်ပညာသင်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည် ။

အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော စစ်ပညာသင်ကျောင်းသား ကူပရင်သည် ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် “နောက်ဆုံးပွဲထုတ်ခြင်း” အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ရေးသားခဲ့သည် ။ ဤဝတ္ထုတိုအတွက် ကူပရင်သည် အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် စစ်ပညာသင်များ သည် စာနယ်ဇင်းများ ၌ မည်သည့်စာပေကိုမှ ရေးသားခွင့် မရှိဟူသော တားမြစ်ချက်ကြောင့်ပေတည်း။

ကူပရင်သည် စစ်ပညာသင်ကျောင်း ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့
ဝင်ခွင့်ရရန် အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း မရခဲ့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည်
၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်ကာ “ကိမ်မြို့”သို့ထွက်လာခဲ့သည် ။
ကိမ်မြို့၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နှစ်များ အတွင်း သူ့ဘဝသည်
ဆင်းရဲမွဲတေခြင်းဖြင့် နပန်းလုံးနေရသော အလုပ်လက်မဲ့

လူလေလူလွင့်ဘဝမျိုး ဖြစ်၏။ သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် “ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် လုံးဝရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့သော မြို့ကြီးတစ်မြို့အတွင်းရှိ ငွေကြေးမရှိ၊ ဆွေမျိုးဉာတိမရှိ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းမရှိဘဲ နေထိုင်ခဲ့ရသည် ။ အဆိုးဆုံးကား ကျွန်ုပ်တွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာဟူ၍ ဘာပညာမှ မတတ်ခြင်းနှင့် လက်တွေ့ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံ ဗဟု သုတမရှိခြင်းဖြစ်ပါသည် ”ဟု ရေးသားခဲ့သည် ။

၁။AlexanderKuprin

၂။Narovchata

၃။The Last Debut

*Kiev

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိမ်မြို့၌ နေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလအတွင်း ကူပရင်သည် ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သည် ။ သူ့စာများ သည် သတင်းစာများ နှင့် မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဖော်ပြခံခဲ့ရသည် ။ ဤကာလအတွင်းမှာပင် သူသည် သတင်းထောက်၊ ရုံးစာရေး၊ ပြဇာတ်မင်းသား၊ မြေတိုင်းစာရေးနှင့် ပစ္စည်းသယ် အလုပ်သမားစသည့် အလုပ်များ ဖြင့် ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရ၏။

၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ ဤစာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် စာရေးဆရာကြီး မက္ကဇင်ဂေါ်ကီနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည် ။ ၁၉၀၅ခုနှစ် ပထမရုရှားတော်လှန်ရေး မဖြစ်ပွားမီနှစ်များ သည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကူပရင် ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သောနှစ်များ ဖြစ်သည် ။

၁၉၀၅ ခုနှစ်တော်လှန်ရေးကြီး အရေးနိမ့်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မူ ကူပရင်သည် ဂေါ်ကီနှင့် အယူအဆချင်း မတူသဖြင့် အနေဝေးသွားခဲ့သည် ။ ရုရှားနိုင်ငံတွင် မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါတွင် မူ ကူပရင်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် ၁၉၃၈ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။

ကူပရင်သည် ဝတ္ထုတိုအများ အပြား ရေးသားခဲ့သည် ။ သူ့ဝတ္ထုတိုများ သည် လူတန်းစားမျိုးစုံ၏ ဘဝမျိုးစုံကို ပီပြင်အောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိကြသည် ဟု စာပေပညာရှင်များက ဆိုကြသည် ။ သူ၏ အထူးခြားဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော ဝတ္ထုကြီးနှစ်ပုဒ်မှာ “နှစ်ဦးချင်းတိုက်ပွဲ” နှင့် “ယာမ” တို့ ဖြစ်သည် ။ “နှစ်ဦးချင်းတိုက်ပွဲ”ဝတ္ထုသည် စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ “ယာမ” ဝတ္ထုသည် ပြည့်တန်ဆာတို့ ၏ ဘဝကို သရုပ်ဖော်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖြင့် နိုင်ငံအများ အပြားက ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြပေသည် ။

(၃)

အမှန်တော့ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော အလက်ဇင်ဒါကူပရင်၏ “အိုလက်ဆီယာ”သည် ဝတ္ထုရှည်မဟုတ်၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထုတိုသည် (ဝတ္ထုတိုပင်ဖြစ်လင့်ကစား)ဇာတ်ကောင်များ ၏ စရိုက်ဖော်ရာ၌ ပီပြင်လှသည် ဟု လည်းကောင်း၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်အနေဖြင့် မြန်မာဆန်သည် ဟု လည်းကောင်း ကျွန်တော် ထင်မိသည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကို မန်မာပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ

၁။ The Duel

၂။ Yama

* * *

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်၏ အစေခံလည်း ဖြစ်၊ ထမင်းချက်လည်း ဖြစ်၍ အမဲလိုက်ထွက်သည့်အခါများ တွင် အဖော်လည်း ဖြစ်သော သစ်ခုတ်သမား ယာမိုလာသည် ထင်းစည်းတစ်စည်းကိုထမ်း၍ အခန်းထဲသို့ ဝင် လာပြီး ပန်းထက်မှ ထင်းစည်းကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့...

အေးလွန်း၍ ထုံကျဉ်နေသော သူ့လက်ချောင်းများကို ပူနွေးသွားအောင် ပါးစပ်နှင့် တဖူးဖူးမှုတ်လျက် ရှိလေသည်။ ။

“အပြင်မှာ လေသိပ်ထန်နေတယ် ဆရာ”

မီးဖိုရှေ့တည့်တည့်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ရင်းက ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောသည်။ ။

“ကျုပ် မီးဖိုကို မီးထပ်မွှေးဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ် ဆရာမီးခြစ်ကို သုံးမယ်နော်”

“ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ငါတို့ မနက်ဖြန် ယုန်ပစ်မထွက်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ် ယာမိုလာ”

“အေး ... ဒါကတော့ တယ်ပြီးမလွယ်ဘူး၊ အခုလို ရာသီမျိုးမှာ ယုန်တွေဟာ အနိမ့်ပိုင်း ဆင်းပြီး ပုန်းနေတတ်တယ်။ မနက်ဖြန်

ထွက်လို့ ကတော့ ဘာခြေရာမှ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

ပါရာဘရော့ရွာတွင် ခြောက်လကြာမျှနေရမည့် အခါအခွင့်ကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါသည်။ ။

ပါရာဘရော့ရွာသည် ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာဖြစ်၍
ပိုလက်စယီပြည်နယ်၏ နယ်ခြားဒေသဖြစ်သော
ဗော်ဟီးနီးယန်းနယ်မြေအတွင်းမှ လူသိသိပ်မများ သည့် ရွာဖြစ်သည်။ ။

ဤရွာတွင် နေရသည့်ကာလအတွင်း ကျွန်တော်၏
အဓိကလုပ်ငန်းမှာ အမဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက တောင်ပိုင်းဒေသသို့
သွားရမည်ဟု သိရသည့် အချိန်ကတည်းက
သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍
နည်းနည်းကလေးမှ ပင် မတွေးမိခဲ့ပါ။

သွားရမည့် ခရီးအတွက် ကျေနပ်မှုအပြည့် ရှိခဲ့ပါသည်။ ။

“ပိုလက်စယီနယ်ဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် အလွန် ချောင်ကျတဲ့
နယ်ပဲ။ အကောင်းဆုံး သဘာဝရှုခင်းတွေကို မြင်ရမယ်၊ ရိုးသားပြီး
အင်မတန် ရှေးကျတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အကျင့်စရိုက်တွေကိုလည်း
တွေ့ရမယ်”

မီးရထားပေါ်တွင် ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် ကြည်နူးခဲ့သည်။ ။

“ဓလေ့ထုံးစံ အဆန်းတွေကိုလည်း မြင်ရမယ်၊
စကားအဆန်းတွေကိုလည်း ကြားရမယ်၊ ပြီးတော့
ကဗျာအဆန်းတွေကိုလည်း ကြားရမယ်”

စသည် ဖြင့်လည်း တွေးမိခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်က...

ကျွန်တော်ရေးသည့် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်သည် မထင်မရှားသော သတင်းစာစောင် ပါပြီးဖြစ်၍ စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် ဓလေ့ထုံးစံများကို လေ့လာသင့်သည် ဟူသော စာတွေ့အသိတစ်ရပ်ကို သိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်သည် ပါရာဘရောရွာမှ လယ်သမားများ နှင့်သိပ်ပြီး တရင်းတနှီး မရှိလှပါ။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် လယ်သမားများကိုယ်တိုင် သိပ်ပြီးဖော်ရွေမှုမရှိဘဲ ခေါင်းမာလွန်းကြခြင်းပေလော။

သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သူတို့ နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာအောင် မဆက်ဆံတတ်ခြင်းကြောင့်လော မပြောတတ်ပါ။

ရွာသားများ သည် ကျွန်တော့်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ မြင်လိုက်သည့်အခါ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကြသည် ။

ကျွန်တော့်အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့်အခါတွင် မူ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားဖြင့်...

“ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင်က စောင့်မပါစေ”ဟု ရေရွတ်ကြသည် ။

အကယ်၍ ကျွန်တော်က ရပ်ပြီး သူတို့ နှင့် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါတွင် မူကား သူတို့ သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ခါ ကျွန်တော့်အား တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေတတ်သည် ။

ထို့နောက် ကျွန်တော် မေးသမျှ မေးခွန်းများကို မဖြေကြ။

အလွယ်ဆုံးဆိုသည့် မေးခွန်းများကိုပင် သူတို့ နားလည်ကြသည့်
လက္ခဏာမပြ။

ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်ပြောဖို့ ထက် ရှေးခေတ်
ပိုလန်လယ်ကျွန်းများ ခေတ်က ကျင့်သုံးခဲ့သည့် ရိုးရာဓလေ့
ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး နမ်းဖို့ လောက်သာ
ထပ်တလဲလဲ အားထုတ်နေတတ်ကြသည်။ ။

မတတ်သာတော့သည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ပါလာသည့်
စာအုပ်များကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် အပျင်းပြေဖို့ ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ ။

ကြာတော့လည်း ထိုအလုပ်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းသည့်
အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လာပြန်၏။

ထိုအခါ ဒေသခံပညာရှင်များ နှင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပြီး
စကားပြောလျှင် ကောင်းလေမည်လားပင် စိတ်ကူးမိလေသည်။ ။

တကယ်တော့ ထိုစိတ်ကူးကို ကျွန်တော် ကြိုက်လှသည် မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်ရမည်ဆိုပါက
လုပ်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်။ ။

ကျွန်တော့်နေရာနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်
ပိုလန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနေထိုင်လျက်ရှိ၍ သူနှင့် အတူ
စန္ဒရားဆရာတစ်ဦးပါ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

ထို့ပြင် ကျေးလက်ပုလိပ် အရာရှိတစ်ယောက် အနီးအနား
ပတ်ဝန်းကျင်မှ လယ်မြေများကို တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းနေရသော
စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် အငြိမ်းစား အရာရှိတစ်ယောက်လည်း
ရှိသည်။ ။

ထိုစိတ်ကူးကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်
ဖော်ကြည့်ပြန်တော့လည်း အကြောင်းမထူးလှပါ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပါရာဘရော့ ရွာသူရွာသားများအား
ဆေးဝါးကုသပေးခြင်းဖြင့်လည်း တရင်းတနှီးဖြစ်လာအောင်
အားထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးမိပြန်၏။

ကျွန်တော့်တွင် ပါလာသည့် ကြက်ဆူသီး၊ ကာဘော်လစ်အက်စစ်၊
ဘိုးရစ်အက်စစ်နှင့် တင်ချာအိုင်အိုဒင်း စသော ဆေးများ သည်
အပရိကရောဂါများ အတွက်တော့ အသုံးဝင်နိုင်စရာရှိသည်
မဟုတ်ပါလော။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဆေးဝါးကုသမှုလုပ်ငန်းတွင်
အတွေ့အကြုံ ဗဟု သုတ အလွန်နည်းသူ ဖြစ်လေသည် ။

ဤကြားထဲတွင် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသမျှ လူနာအားလုံးက
သူတို့ ခံစားနေရသည့် ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြကြရာတွင်
အချင်းချင်း ကြိုတင်ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ထားသည့်နယ်“ဗိုက်ထဲက
နာတယ်”နှင့်“အစာ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဘူး”ဟူသော စကားမှ
တစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မပြောကြဘဲ တစ်သံတည်း
ထွက်လာနေကြသဖြင့် ရောဂါအမည်တပ်ဖို့ ကြိုးစားနေ ရသော
ကျွန်တော့်မှာ အလွန် ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် ဖြစ်ရပါသည် ။

ဆိုကြပါစို့...

အဘွားအို လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာသည် ။ ခံစားနေရသည့်
ဝေဒနာကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်သာသာ မရှိပါ။

သူသည် သူ၏ နှာခေါင်းကို ညာလက်ညှိုးဖြင့် ထိုးနှိုက်လိုက်ပြီး

ရင်ဘတ်ထဲထည့်လာသည့် ကြက်ဥနှစ်လုံးထုတ်ခါ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်
ချပေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက်များကို ဆွဲယူပြီးနမ်းဖို့ အားထုတ်သည် ။

ကျွန်တော်က သူ့လက်တွင်းမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ သိမ်းလိုက်ပြီး
သတိပေးစကား ပြောနေသည် ။

“တော်လောက်ပါပြီ အဘွားရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ တော့၊ ကျွန်တော်
ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ။ ဒါမျိုးက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး
အဘွား။ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဗိုက်ထဲက နာတယ်၊ ဟောဒီထဲက နာတာ။ ကျွန်တော်မျိုးမမှာ
မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်တုန်းက စနာတာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမလဲတော်”

ဟု သူက ဆိုသည် ။

“အထဲက နာနာလာတာပဲ၊ ပြီးတော့ မစားနိုင်၊
မသောက်နိုင်တော့ဘူး”

ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားလက္ခဏာများ ပြု၊ မပြု
သိနိုင်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ၏။

သို့သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရပါသည် ။

ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ အငြိမ်းစားအရာရှိက ကျွန်တော့်အား
ပြောပြဖူး၏။

“ခင်ဗျားက စိတ်ပူနေတာကိုး၊ စိတ်မပူနဲ့ ။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့

အချိန်တန်တော့ ပျောက်သွားမှာ ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးတစ်မျိုးပဲ
သုံးတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဇဝန်သာမူန့်၊
လယ်သမားတစ်ယောက်လာရင် “ဘာကိစ္စလဲ”လို့ ကျွန်တော်က
မေးတယ်။ “ကျုပ်ဖျားနေလို့ ဗျ”လို့ သူကဖြေရင် ကျွန်တော်က
ဇဝန်သာဘူးကို သူ့နှာခေါင်းဝမှာ တွေ့ပေးပြီး....

“ကဲ... ဒါကို ရှူလိုက်”

လို့ ခိုင်းတယ်။ သူကတစ်ချက် ရှူလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က....

“ထပ်ရှူလိုက်ဦး။ တအား ရှူလိုက်”

လို့ ထပ်ခိုင်းတယ်။ သူကလည်း ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ထပ်ရှူတယ်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ ပေါ့သွားပြီ မဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့...

“နည်းနည်း ပေါ့သွားသလိုပဲ”တဲ့ ။

အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်တော်က...

“ကဲ...ကဲ...သွားတော့၊ မကြာခင် ကောင်းသွားမှာ ပါ”လို့ ပြောပြီး
ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလိုပဲ လုပ်တယ်”

လက်ဖျားကိုဆွဲယူပြီး နမ်းသည့် အလေ့အထပေါ်
ကျွန်တော်စိတ်ကုန်နေရသည့်အထဲ အချို့လူနာများ သည်
ကျွန်တော့်ခြေရင်း၌ နူးထောက်ကာ ဖိနပ်များကို ကုန်း၍
နမ်းလေ့ရှိသည် များ နှင့် ကြုံရပြန်သည် ။

ယင်း အလေ့အထမှာ ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ စိတ်စေတနာအရ

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် တပည့်ကျော် ယာမိုလာအား စာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်အောင် သင်ပြပေးဖို့ ရာ စိတ်ရောက်ရှိပါ ကြိုးစားမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သူ့အား စာသင်ပေးဖို့ ရာ စတင်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည် ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ကို ရေးနေခိုက် ကျွန်တော့်နောက်မှ လူတစ်ယောက် လာရပ်နေသည် ကို သိလိုက်သည် ။

လှည့်ကြည့်သောအခါ ယာမိုလာကို တွေ့ရ၏။

လျှော်ဖိနပ်စီးထားသော ယာမိုလာသည် အမြဲလိုလို အသံမကြား ဘာမကြားဘဲ ရောက် လာလေ့ရှိသည် ။

“ဘာလဲ ယာမိုလာ”

ဟု ကျွန်တော်မေးသည် ။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်နေတာပါ။

အင်း ... ကျုပ်လည်း ဆရာလေးလို စာရေးချင်လိုက်တာဗျာ၊ ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက ဆရာလေး ရေးသလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

ကျုပ်နာမည်ကို ရေးချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဟု ကျွန်တော်က တအံ့တဩ ပြန်မေးမိသည် ။

တကယ်တော့ ယာမိုလာသည် အဆင်းရဲဆုံးနှင့် အပျင်းဆုံးသော လယ်သမားတစ်ယောက်ဟု တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်ခြင်း

ခံထားရသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင် သူသည် သူရသမျှ သစ်ခုတ်ခ အားလုံးနှင့် သီးနှံမှ ရသမျှ ငွေအားလုံးကို အရက်နှင့် ကုန်အောင်ဖြုန်းသူဖြစ်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဤအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် သူပိုင်နွားများ သည် အဖျင်းဆုံး၊ အညံ့ဆုံးနွားများ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရမည်ဆိုပါက သူ့တွင် စာတတ်စရာ မလိုဟု ပင် ထင်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ကသူ့ကို ထပ်မေးသည်။ ။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ များ မင်းနာမည်ကို ရေးတတ်ချင်နေရတာလဲကွ”

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ်”

ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ။

“ဒီ ရွာ ထဲ မှာ စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ လက်မှတ်ထိုးစရာ ကိစ္စပေါ်လာရင် ဘယ်သူမှ လက်မှတ်မထိုးတတ်ကြဘူး။ ပြီးတော့ ခရိုင်အတွက် ကိုယ်စားလှယ်နေရာ ပေါ်လာရင်လည်း ဘယ်သူမှ ဝင်မပါနိုင်ဘူး၊ တံဆိပ်နှိပ်တာကျတော့ ရွာသူကြီးက လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . သူတံဆိပ်နှိပ်ပေးတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာ သူလုံးဝသိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ကား ကိုယ့်လက်မှတ် ကိုယ်ထိုးတတ်တဲ့ လူဟာ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကံအကောင်းဆုံးလူဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ယာမိုလာသည် နာမည်ဆိုးသည့် သူခိုးတစ်ယောက်ဟု

လည်းကောင်း၊ ပေါ့တီးပေါ့တန် နေတတ်သည့် တေလေကြမ်းပိုး
တစ်ယောက်ဟု လည်း တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ရွာသူရွာသားအားလုံးက သူပြောသမျှကို
အရေးတယူ မပြုကြ။

သို့သော်လည်း သူ့ရွာအပေါ်တွင် ရှိနေသည့် အမြင်ကို ကျွန်တော်
အလေးအနက်ထားမိရုံမျှမက စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စာသင်ပေးမည်ဟု
အာမခံလိုက်သည်။ ။

သို့သော်လည်း သူ့ကိုစာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်အောင်
အားထုတ်ရသည့် အလုပ်သည် အလွန်ခက်ခဲသည့် အလုပ်တစ်ခု
ဖြစ်နေသည်။ ။

သူသည် တောထဲမှ လမ်းများ နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လမ်းတိုင်းကို
မှတ်မိသည်။ ။

တောထဲမှ သစ်ပင်များ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သစ်ပင်တိုင်းလိုလိုကို
သိသည်။ ။

ညဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့ဖြစ်ဖြစ် သူသွားနေသောလမ်း ဘယ်ဆီသို့
ဦးတည်သွားနေသည် ကို သိသည်။ ။

ခြေရာများကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဝံပုလွေခြေရာ၊ ယုန်ခြေရာ၊
မြေခွေးခြေရာ စသည် ဖြင့် အတိအကျ ခွဲ၍ ပြောနိုင်သည်။ ။

သို့သော်လည်း “အ”နှင့်“မ”ဆိုသော အက္ခရာများကို
နည်းစနစ်ကျကျ ပေါင်းလိုက်လျှင် “အမေ” ဖြစ်သွားသည် ကိုမူကား
လုံးဝနားမလည်။

လုံးဝ သဘောမပေါက်။

“အရေး အ၊ သဝေထိုး မရေး မေ၊ အနှင့် မေနှင့်ပေါင်း အမေ”ဟု
ဖတ်ရမည့် စာလုံးများကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးများ
ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေသည် ။

“ဖတ်လေ ယာမိုလာ၊ အမေလို့ ဖတ်၊ အရေ အ၊ သဝေထိုး မရေမေ၊
အမေလို့ ဖတ်”

ဟု ကျွန်တော်က အတင်းတိုက်တွန်းသည် ။

“စာရွက်ကို စိုက်ကြည့်မနေနဲ့ ကွ၊ ငါ့ကို ကြည့်။ အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ...
ဖတ်စမ်း”

ယာမိုလာသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်ဖြေသည် ။

“မရဘူးဗျ၊ ကျုပ် မဖတ်တတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖတ်တတ်ရမှာ လဲကွ၊ အင်မတန် လွယ်တဲ့ ဟာပဲ။ ငါ
ဆိုသလိုလိုက်ဆိုရုံပဲ။ ကဲ . . . ဆို၊ အရေ အ၊ သဝေထိုး မရေ မေ၊ အမေ”

“ကျုပ် မဆိုတတ်ဘူး ဆရာရဲ့ ။ ကျုပ် မေ့မေ့သွားတယ်”

ယာမိုလာသည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်
ဉာဏ်ထိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည် ။

ဘယ်နည်းကိုပဲသုံးသုံး အရာမရောက်။

သို့သော်လည်း သူ၏ စာတတ်ချင်သော စိတ်ကတော့
နည်းနည်းလေးမှ လျော့သွားခြင်းမရှိ။

“ကျုပ်နာမည်ကို ရေးတတ်ရင် တော်ပါပြီ ဆရာရယ်”

ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို ချော့ချော့မော့မော့ ပြောသည်။ ။

“တခြား ဘာမှ မတတ်လည်း ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည် “ယာမိုလာ” ကို ရေးတတ်ရင် လုံလောက်ပါပြီ”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့အား စာအရေးနှင့် အဖတ်သင်ကြားပေးဖို့ လက်လျှော့လိုက်ပြီး သူ့နာမည်ကို လက်မှတ်ထိုးတတ်ဖို့ သာ အဓိကထား၍ သင်ပြပေးလေသည်။ ။

ဤနည်းမှာ သူ့အတွက် ပို၍ လွယ်ကူနေသည် ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

ဒုတိယလကုန်ခါနီးသော် သူသည် သူ့နာမည်ကို လက်မှတ်ထိုးတတ်လာသည်။ ။

ညနေပိုင်းရောက် လာပြီဆိုလျှင် သူသည် မီးမွှေးသည်။ ။

ပြီးလျှင် ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းခေါ်မည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်သည်။ ။

“ကဲ... လာဟေ့... ယာမိုလာ၊ တို့ တွေ စာသင်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်က ခေါ်သည်။ ။

ထိုအခါ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ရာမှ ထ လာပြီး စားပွဲ၌ ထိုင်၏။

တံတောင်နှစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲထောက်ကာ ကလောင်တံကို တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော လက်ချောင်းများ ဖြင့် ညှပ်၍ ကိုင်သည်။ ။

ပြီးတော့ မျက်ခုံးများကို ပင့်ပြီး...

“ကျုပ် ရေးရတော့မလား”

ဟု မေးသည်။ ။

“အေး... စရေးတော့”

သူသည် သူ့နာမည်ကို ရှေ့ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်သော “ယပက်လက်”ကို စ၍ ရေး၏။

ယပက်လက် ရေးအပြီးတွင် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လေသည် ။

သူ့မျက်နှာတွင် တစ်ခုခု မေးလိုသည့် အရိပ်အငွေ့ထင်ဟပ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မရေးဘဲ ရပ်နေတာလဲ၊ မေ့သွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းခါလေသည် ။

“မင်းဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပါလား။ ကဲကွာ . . .
မြင်းခွာပုံရေးစမ်း”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ မြင်းခွာ... မြင်းခွာ၊ ဟုတ်ပြီ... ကျုပ်သိပြီ”

သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်သွား၏။

ရေးချကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ရေးသည် ။

ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကို ဘယ်စောင်းလိုက်၊ ညာစောင်းလိုက်လုပ်ကာ သူရေးထားသည့် ရေးချကို အလွန် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည် ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆက်ရေးလေ”

“ခဏတော့ စောင့်ပါဦးဗျာ”

နောက်ထပ် နှစ်မိနစ်ခန့် စောင့်ရပြန်၏။

ထို့နောက် မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့်...

“ဟို ဟို .. . ပထမဆုံး စပြီးရေးတဲ့ စာလုံးမျိုးရေးရမှာ မဟုတ်လားဟု မေး၏။”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကဲ... ရေး”

ဤသို့ဖြင့်ပင် သူသည် သူ့နာမည် ယာမိုလာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေးတတ်လာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ သူသည် ရေးထားသည့် နာမည်စာလုံးများကို အလွန်အားရကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

“နောက်ထပ် ငါးလ၊ ခြောက်လလောက်သာ ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်လိုက်ရင် တအားကို ကောင်းသွားမှာ ၊ ဆရာကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟု မေးတတ်လေသည် ။

* * *